פדיון חוץ מן הבכור והמעשר לאו אתמורמן קאי וא"ח ולענין מאי קא

מיבעיא ליה אי יש לתמורת בכור פדיון

אי לגיזה ועבודה אפילו יש לה פדיון

אסורה כשאר פסולי המוקדשין ואי

לענין דלא בעי למיתבא לכהן הא תנן

בהדיא בתמורה בפ' ואלו קדשים (גו"ש)

דנאכלת במומן לבעלים ואי לענין ס דנאכלת בצלי ובחרדל כדדרשינן

למשחה לגדולה הא כיון דלאו מתנות

כהונה היא לא שייך בה למשחה ואי

לענין לקנות מן המעות קרבן הא אין

התמורה עלמה קריבה ואפי' כשהיא

תמימה כדאמר ריש ב"ש (לעיל דף לו:)

הן קריבין ואין תמורתן קריבה וי"ל

דמיבעיא ליה אי חלה קדושה על

המעות כשפדאה או לא: התפים ככור לכדק הכית מהו

דאמרי׳ אינו נשקל בליטרא הוי דרבנן ניחא אבל בהדיא מוכחא בחלק (סנהדרין

דף קיב:) ובפ"ק דתמורה (דף ח.) שהוא

דאורייתא דדריש בהמתה מי שנאכל

בתורת בהמתו יהו יצא בכור ומעשר שאינו

נאכל בתורת בהמתו דתנן (בכורות לא.)

וכלן הקדשים יש נשחטים בחיטליז

ונשקלים בליטרא חוץ מן הבכור והמעשר:

הפרו לי בכור בעל מום. פירש

וליעבד וקשה דאפילו בהך פדיון לא נפיק מידי דהוה אשאר פסולי המוקדשים

וי"ל דמיירי בבכור בעל מום מעיקרו אי

נמי הוה כו נפיק לחולין טפי משאר פסולי

המוקדשין משום דבשאר פסולי המוקדשין

יש בדמיהן לורך גבוה משח"כ בדמי

נכור ומעשר: דהאי צמר והאי

שיער. האי דלא חשיב ליה בריש

מנחות (דף ג.) מעשיו מוכיחין עליו

משום דאמרי דיכרא אוכמא הוא

מ"מ כי דייקינן ביה אפשר לברר:

איכא כן שנה דמיחזי בן שתי

דקדושין (דף נה.) גבי בהמה שנמלאת

בין ירושלים למגדל עדר דפריך

ודלמא חטאת היא [ומשני] חטאת בת

שנתה ואשתכח בת שתי שנים לאו דוקא

בת שתי שנים אלא בת שלש וארבע

דמינכר שפיר: שביעית אין

שנים. הא דאמרי׳ בפ׳ שני

לוקחין בדמיה תרומה מפני שממעם באבילתה. פירש נקונטרס

שהתרומה זמן אכילתה לעולם ושביעית זמן אכילתה קודם שתכלה לחיה

מן השדה ונמלא זה מביא תרומה לידי ביעור והא דתנן במס' שביעית

(פ"ט מ"ח) לאחר באן ביעור מחלקן שלש סעודות לעניים רבי יוסי אומר אחד עניים ואחד עשירים יאכלו מ"מ ממעט באכילתה לאחר שחילק

שלש סעודות ואינו מולא למיחלק ביו וא"ת תרומה קודם לפסח יהא

אסור לחמלה משום דקא ממעט באכילתה וי"ל דהכי עדיפא ליה ושרי

משום דכתיב (במדבר יח) למשחה ולא דמי למבשל ירה בגן בשמן תרומה ולחמו

עו.) שהירק מיתקן ע"י השמן ולא השמן ע"י הירק ועוד דעיסה מתחמלת

מאיליה ואפילו מערב בה שאור מ"מ בלאו הכי היתה מתחמלת קלת:

בקונטרם שיצא לחולין ליגוו

שישקול בליטרא. אי האי

ל) ובכורות לג.ז מוספתה

לבכורות פ"ג ה"ו. **כ)** בכורות לא.

תמורה כא. ע"י ירוש", לי בטרות מו. ה"ג, ג' [מנחות ג.], ד) מנחות שס, ל' [פסחים לח:] ת"כ צו

פרש׳ ה ה״ב, ירוש׳ נזיר פ״ח

בכורות ט. מיט ענ.], זו תוספי שביעית ספ"ו ע"ש, מ) [ככורות סח.] פסחים צה:, ט [מנחות קה:], י) ס"א,

כ במדבר ו יב, ל) חולין קלב:

(1 7"7

ותחחות נוי דולה יווי

בז א מיי׳ פ״י מהלכות פרה הלכה ח: הלכה ח: בח ב מיי פ"א מהלכות בכורות הלכה ב והלכה

ליסורי מזבח הל' יב: לב ו מיי' פ"ו מהל לב ו מיי פייו מהלכות פסה"מ הלכה טו: לג ז מיי שם הלכה כב:

מוסף רש"י

י הזאה מחצה כשר ומחצה פסול. ולא תימא הואה כל שהוא היא דכשרה ומיהו לא יהיו עמה תערובת פסול, אלא אפילו יש בה תערובת פסול, חונו מפשר יש כט תערובת פסול מכשר (לקמן פ.): בכור אינו נשקל בליטרא. כדרך שהקלבין מוכרין בשר חולין (בכורות לא.) שניהם ישחטו בצפון. כחומר אשם ולח כשלמים בבפון. כחותו מוס וכו כמנורט נכל מקוס: ריאכלו כחמור שבהן. כתורת האשם, לזכרי כהונה ליום ולילה לפנים מן הקלעיס (פסחים צח:) אין מביאין קדשים לבית הפסול. חין קושים לביות הפסול. מון מביחין קרכן ביוס שימתעט זמן חכילמו שקבעה ליו מורה ונמלח בה לידי נותר (שם יג:): מביאין קדשים לבית הפסול. למעט בזמן אכילתן מוטב מלנתקן לרעיה : (:nv nm)

ליקוטים , שייך לעמ׳ קודם למחרת מכיא אשמו ולוגו. לשון לבוורול מב א אשמו לומו. לשוק התוספתא רפ"ו דנזיר, ספק נזיר טמא ספק נזיר טהור אבל נזיר ודאי היה, ספק מצורע טמא ספק מצורע טהור אבל מצורע ודאי היה. אוכל בקדשים אחר ששים יום, שותה יין ומטמא למתים לאחר מאה ועשרים יום. כיצד, אמרו לו נזיר טמא אתה ואין נזיר טמא מגלח אלא עד שבעה, צא ומנה שבעה הזה ושנה גלח והביא קרבן. מנה שבעה ובקש לגלח, אמרו לו נזיר טהור אתה אין נזיר טהור מגלח אלא עד צא ומנה עשרים ושלשה להשלים שלשים גלח והביא קרבן. מנה שלשים ובקש לגלח, אמרו לו נזיר טהור אתה ואין נזיר טהור מגלח אלא על הדמים. ניר טהוד מגירו אלא על דוו מים. כיצד הוא עושה מביא עולת בהמה ומתנה עליה ואומר אם [נזיר] טהור אני הרי זו חובה ואם . או הרי זו נדבה. כיצד תעשה לו להחמיר עליו. מביא פילי של מים חיים ומביא שתי צפרים ושחט את אחת מהן אל כלי חרס על מים חיים. חפר וקברה בפניו לל מים וחשו, וזפר וקבר זו בפנית ואסורה בהנאה. ומביא חטאת העוף ומתנה עליה ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה, אם טהור אני עולה מחובתי וחטאת ספק, ומגלח מחובתי וחטאת ספק, ומגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך שמצורעים מגלחין, ומונה שלשים ומביא עולת בהמה אחרת ומתנה עליה ואומר אם טהור הייתי עולה הראשונה חובה זוו נדבה והחטאת העוף חובה זה נובה ההוטאת הפוף ספק מחובתי, ואם טהור אני עולה הראשונה נדבה וזו חובה וחטאת העוף ספק. ומגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך שהמצורעין מגלחין. רבי שמעון . אומר למחרה מריא אשמו ולונו בידו ומעמידן על שערי ניקנ

נום האות רש"י כת"י

אמר רמי בר חמא. פשיטא לי

מהרימי. הוו נמישה דמין חמד מהן מפקר בנישרה. הנכת חב"ד ההשפח פתמי דמי ונמים המערכים והיי פסידת דהקדע חפיני הכי דינחם דבכור עדיף: הסם. גבי מהמיתין: שם קדושום ושני גופין. הזבמים המאתן להקדע ובכור המעורב המאמו לכהן ולא להקדע הילכך ששום הנאח הקדע דדמי ובחים לא מואליני בכנור שהוא גופין שני והנאחו אינה להקדע: אל כלא. גבי בכור שהתפיסו: שני קדושום וצף אחד. קדושת בכור הימה בי ועכשיו נשתנה לבדק הפית וכיון דבהאי גופא איכא הנאח הקדע מואלינין בקדשת שהוא בל היא המא המים ביו ביו של היא לא לחלין ליה לרמי בר חמא משום דהתפיסו מואלינין: ומה אינו את הפרו בכור. בעל מום זה שילא לחלין לוצחו וליעבד מקדושתו שהתפיסו לבדק הבית: כלום שומעים לו. הכא נינו לא שלא: רחמנא אמר לא ספדה. ומידי דאוריימא לא מיבעיא לן וכי מיבעיא לן מידי דרכנן לישקל

נפדה. נתחת מחורת בכור ומחוק קדושמו ענ המעורה זיינו נשקו חנה ובעיפה. חם כה כהן נמטר בכורו משהחמתו עושין המורה וכנ שכן במתוחם: הפפים כהן בכור לגדק הבים. משהומם: מהו שישקל בליטרא. כדי לנמלם מכירמו וירבו הדמים: רוואה דהקדש עדיף. דהא קיימא לן בפסולי המוקדשין (בכורום ליא). הואיל והנאת מכירמן להקדש דקדושתן חלה על המעוח להביא מהון זבח המוקדשין האילו החם היאל והאי נמי כיון שהתפיסו לגדק הבית רווחא דהקדש הוא: או רגמא וילטא דגפור עדיף. ולא דמי לשאר דמי פסולי המוקדשין האילו החם המאם רבוי הדמים לאותה קדושה עלמה אבל הכא הני דמים לאו לקדושת בכור אולי ואיפא למימר דלא מולוליטן בהא קדושה משום רווחא דהקדש אפילו הכי זילותא אחרימי: לאו למימרא דאין אחד מהן נשקל בליטרא. אלמא אע"ג דהשתא פחסי דמי זבחים המעורבים והיו פסידא דהקדש אפילו הכי זילותא

מהר ימי כר מהה. פשיטה לי בכור לג"ש אין מאכינין אופו לנדום. אפילו שמטו במוטו במדינה דהכי חניא בבכורות סרק כל פסולי המוקדשין ודף לג.): סמורסו. דקיימא לן ממורת בכור אינה קריבה אלא נאכלת במומה: אינו נפדה. לנאת מחורת בכור ולחול קדושתו על המעום: אינו נפקל אוא בליערא. אם בא כהן למכור בשרו: משסוממו. עושין ממורה וכל שכן

סג"ה הזאה כל שהוא ממהרת. דלה בעיה שיעור הגבה דגברה אבל במנא בעיא שיעור כדאמר בנדה (דף ט.) וביומא (דף יד.): בבוד אינו נפדה תמורתו מהו. והא דתנן נתמורה נפ׳ וֹאלוֹ הַדְשִים (דף כא.) [כל הקדשים] יש להם פדיון ולתמורותיהן

אהואה כל שהוא מטהרת הואה אינה צריכה

שיעור הזאה מחצה כשר ומחצה פסול לדבריו

דר"א קאמר ואיבעית אימא הזאה לחוד ונתינה

לחוד: נתערבו בבכור ומעשר כו': אמר רמי

בר חמא בכור לב"ש "אין מאכילין לנדות

תמורתו מהו יבכור אינו נפדה תמורתו מהו

יבכור אינו נשקל בליטרא תמורתו מהו אמר

רבא תניא בכור ומעשר משהוממו עושין

תמורה יותמורתן כיוצא בהן בעי רמי בר חמא

התפים בכור לבדק הבית מהו שישקול

בליטרא רווחא דהקדש עדיף או דלמא

זילותא דבכור עדיף א"ר יוםי בר זבידא ת"ש

נתערבו בבכור ובמעשר ירעו עד שיסתאבו

ויאכלו כבכור וכמעשר לאו למימרא דאינו

נשקל בלימרא רב הונא ורבי חזקיה תלמידי

דרבי ירמיה אמרי מי דמי התם שתי קדושות

לה רבי יוֹםי בר אבין מה אילו אמר הפדו כ

בכור שהתפיסו לבדק הבית כלום שומעין לו

הפדו רחמנא אמר לא תפדה אלא א"ר אמיאו

כלום הַהקנה זה אלא מה שקנו יו לו: הכל

יכולין להתערב כו': מ"ש חטאת ואשם דהאי

זכר והאי נקבה חמאת ועולה נמים מאיכא

שעיר נשיא האי שיער והאי צמר פסח ואשם

נמי לא מיערב האי בן שנה והאי בן שתי

שנים איכא האשם נזיר ואשם מצורע הואיבעית

אימא יאיכא בן שנה דמיחזי כבן שתי שנים

ואיכא בן שתים דמיחזי כבן שנה: בותנר׳ יאשם

שנתערב בשלמים רבי שמעון אומר שניהם

ישחטו בצפון ויאכלו כחמור שבהן אמרו לו

יאין מביאין קדשים לבית הפסול ונתערבו

חתיכות בחתיכות קדשי קדשים בקדשים

קלים הנאכלין ליום אחד בנאכלין לשני ימים

ולילה יאכלו כחמור שבהן: גבו' תני תנא

קמיה דרב "שביעית אין לוקחין בדמיה תרומה

מפני שממעטין באכילתה אמרוה רבנן

קמיה דרבא ח הא דלא כר"ש דאי כר"ש

האמר ®מָביאין קדשים לבית הפסול אמר

להו אפילו תימרו ר"ש הני מילי שדאיעבד ז

לכתחילה לא ולכתחילה לא איתיביה אביי

כל הזכחים פרק שמיני זכחים

הואה חן כל שהוא מעהרת. חדא מילתא היא שהואה כל שהוא מטהרת. ולקמן [פ.] מפרש אמאי יום שתי הואות: והואה מחלה כשר ומחלה פסול. כלומר ולא תימא דהואה כל שהוא [דמטהרת] (דמועטת ומיהו) אם אין עם בו התערובת פסול אלא אפילו יש עם בו התערובת פסול

כשרה ומחלה לאו דוקא אלא ליכא שיעור [וקס"ד] דהוא הדין למתן דמים: ונסינת. דם דמזבח לחוד לריך שיעור שיראה הדם לשני רוחות הקרן של מזבח: אמר רמי בר חמא פשיטא לי בכור לבית שמחי. אע"פ כשהומם ח ובזמן הזה: אין מאכילין אומו לנדום. דהכי תניה בבכורות בפ׳ כל פסולין או (דף לג.): אינו נשקל בליטרא. אם הכהן מוכר בשרו: חינו נפדה. לנחת מתורת בכורה לחולין ולחול קדושה על המעות: משהוממו. אף משהוממו: התפים. כהן בכור לבדק הבית משהומם: רווחה דהקדש עדיף. וישקל בליטרא כדי שילמלם מכירתו וירבו דמיו דהא קי"ל (בכורות דף לא.) בשאר פסולי המוקדשים בשביל שפדיונו להקדש הקילו עליהן להיות נשחטין באיטליז ונמכרין באיטליז ונשקלין בליטרא כדי שירבה הפודה אותן בדמיהן מתחילה חוץ מן הבכור מפני שהנאת ריבוי דמיו אינה אלא לכהן והאי דהתפיסו לבדק הבית הנאתו להקדש היא: או דלמא יבו. לא דמי התם הנאת ריבוי הדמים אותה קדושה עלמה שמביאין בדמים קרבן כיולא בו הכא הנאת ריבוי הדמים לקדושה אחרת: לאו למימרא דאין אחד מהן נשקל בליטרא. ואע"ג דאיכא פסידא דהקדש גבי פדיון שאר הזבחים המעורבים שפדיון דמיהם להקדש (פסחים דף נח.) וקאמר דלא מולולינן בבכור משום יו הני אלמא משום הך נמי לא: המם ב' קדושות וב' גופין. הובחים שהנאתן להקדש הן קדושה לבדה וגוף לבדו והבכור שדמיו לכהן קדושה לבדה וגוף לבדו הילכך לא מולולינן בהך קדושה דהאי גופיה יו משום רווחא דקדושה דגופא אחרינא: אבל הכא שמי קדושות הן וגוף אחד. קדושת בכור וקדושת בדק הבית ואיכא למימר הואיל ורווחא דהקדש בהאי גופה הוה ואע"ג דלקדושה אחריתי אזיל מזלולינן בקדושת בכור דהאי גופה: מתקיף לה רבי יוםי בר הבין. מאי קמיבעיא ליה וכי משום התפסתו מולולינן ביה: ומאי אילו אומר הפדו בכור. זה שילא לחולין מקדושתו ליגוז

וליעבד בו כו': שהתפיסו לבדק הבית. וירבו דמיו: כלום שומעין לו. לעבור על דברי תורה: ופרכינן הפדו רחמנה חמר לה ספדה. ועל דבריו אין לעבור אבל לשקול בליטרא אין כאן עבירה על דברי תורה: אלא א"ר אמי. הכי איכא למיפשטא לבעיין: כלום הקנה. הכהן זה לבדק הבית אלא מה שקנו לו (בגופו) יו בבכור זה וכיון דאצלו לא הותר לישקל בליטרא אין יכול להקנות לבדק הבית עודף דמי למצום משקל הליטרא: שעיר אין לו למר אלא שיער אבל אשם איל הוא ויש לו למר: י) [אשם נזיר וכו'. באשם נזיר י) ובאשם מלורע וויהרא ידן כבש כתיב וסתם כבש בן שנה הוא]: מתנר' כחמור שבהן. לוכרי כהונה ובעזרה וליום ולילה כדין אשם ובעל השלמים יצא ידי שלמים שהרי כל אחד יקרב למי שהוא: לבית הפסול. שממעט בזמן

אכילת שלמים ומביא לידי נותר אלא ירעו וימכרו כדלעיל [עא:]: י**אכלו כהמור שבה**]. ובהא רבנן מודו דליכא תקנתא אחריתי יזו בנ" שביעים אין לוקחין בדמיה הרומה. מפני שממעט בזמן אכילת התרומה ומביאה לידי איסור אכילה שלריכה שתתבער מן העולם קודם שתכלה לחיה שבשדה ותרומה זו מתבואת שאר שני שבוע היתה וזמן אכילתה לעולם דאילו שביעית לאו בת תרומות ומעשרות היא: וכולו

יא״כ לא נחירנו מחמת סברא כיון שכתוב בהדיא האיסור לא תפדה, אבל איסור דלישקול בליטרא נהי דמדאור

שינויי נוסחאות א] ס"ל ר' מני (כי"מ, וכ"ה ברש"י ירחות": ב] שלווי ורחה"ים: ב" ובחוח"). כן שקנה (בחוד"). ג] נכתה"י וש"מ נוסף האי זכר והאי נקבה, איכא שעיר נשיא, חטאת ואשם נמי איכא שעיר נשיא כו': ד] ל"ל הא איכא נשיא ברו: הן כיל, הא איכא (שימ): הן ככי"ל נוסף דבני שנה לכי"ל נוסף דבני שנה נינהר: ד) ליל דרבה (הגרייב): הן ס"ל דאיערוב. ולס"כ ל"ל אבל לכתחילה לא ("ש"מ). אבל לכתחילה לא שלס"כ ליתל בכי"מ: חו ס"ל הזאה כל ליתם ככי"ת. הן ס"מ הזאה כל שהוא. חדא מילתא הוא שהזאה אין צריכה שיעור (בה"ז, גליון), וכתו"ק כתכ דלט"י גלס כגמ' לדברי ר"א הזאה אינה צריכה שיעור הזאה כ״ש אינה צריכה שיעור הזאה כ"ש מטהרת. ולפי"ו א"ל להגיה נכס"ע. ועי רש"י לקמן פ" ע"ל נסף"ע: מ] עימה תערובת פסול כל"ל (צ"ק): י] ל"ל שהומם (ש"ח): יאן ל"ל פסולי שהומה (ש"ח): יאן כ"ל פחדי המוקדשין (ש"ח): יבן ס"ל או דלמא, קדושה דבכור עדיף ולא דמי לשאר קדשים דנשקלים דהתם הנאת כו" (ש"ח): יגן ס"ל משום הך (ש"ח): יגן ס"ל משום הך קדושה אחריתי (גליון). וכ"ה נד"ו והס"ד והשלה לימל: יד] נ"ל גופא (גליון): מו] בגוף בכור זה כל"ל (ש"מ): יו] בש"מ נוסף דהא התיכות הם: יה] ל"ל בהמתה (ב"ש). וכל"ל להלן כבגמ' דתמורה שם:

הפדו לי בכור. נפי׳ נקונטרס שינא לחולין ליגוז וליעבדן וקשה דהא פשיטא דלא, שהרי אם היה יהם פשיטה דנה, שהיר יחם היה הכנור בר פדיון כשאר קדשים לא היה מועיל בו פדיון ליגוז וליעבד שהרי שאר פסולי המוקדשים נמי בה"ג אין נפדין להמירם בגיזה בה"ג אין נפדין להמירם בגיזה ועבודה. וי"ל דסברא היה לההל טפי בבכור משאר קדשים לפי שדמי בכור אינו עומד כלל למובח אבל פסולי המוקדשין דמיהם עומדין למובח ועל כן אי הוי שייך פדיון לבכור היה יולא לחולין לגמרי גם ליגזו וליעבד אע"ג לחלק של המוקדשין אינו כן (תוםי אחרות): הפדו רחמנא אמר לא תפדה. פ"ה אכל לאין נשקלים תפרח. פ״ה אבל דאין נשקלים בליטרא הויא דרבנן ולכך מבעיא לן מי שרינן איסור דרבנן משום רווחא דהחדש. וקשה דבפ' חלק (סנהדרין דף יהקרט. וקשם יכפי מוכן (ממהרין דף קיב:) משמע החי מדאורייתם [דדריש] בהמתה כו' והתם ע"כ בבעלי מומין איירי דאי בחמימין משללה ולא שלל שמים נפקא והכי מדקדק חלמודא החם. לכן נראה דודאי אסור לשקול בליטרא לכ"ע מדאורייתא, אלא שמחחילה היה רווחא דהקדש, ועל זה פריך אי אמר הפדו לי בכור כו׳ אלמא לא שמעינן . לים להחל מכח סברא גבי פדיוו וה״ה לים כלק מכח פכו מצבי פניקן היה לישקל בליטרא דלא מזלולינן ביה, ומתמה תלמודא הפדו רחמנא אמר כו׳ כלומר האי איסורא בהדיא כחיב

יתא הוא מ"מ מסברא הוא דמיתסר שלא

פן שמים בינול הפיט בן שנה גדול מה מים עם. החמנה אחר וא מפדה, וחידי דמורייתם גם מישימה כן די חיפשים כן חיד חיבים בישה:
בליטרא: אל א אחר ר' מנו, הם קאחר יין הרי בירון בינול בל בדק הבינו אל אל או שה בינול מם שהיה בינון בינול מה שהיה בינון לא אחר היה בינון בינו

ים] הקדשים הנגמלים מס. הקדשים הנגמלים ב נשחטים כל"ל (ב־ש): כן הוה אמינא דנפיק כליל (ב־ש): כב באן 5"ל מי שיש לו פירות שביעית לאחר ביעור כי! (שיח): כבן 5"ל למי לחלק (שיח): כון 5"לדיק של שביעית שימה מקובצת